



כניסת השבת 19:11
צאת השבת 20:10



עלון מורה סיפורים מחזקים



ושבת עז-יהנה אליה ושמעת בקלו

יש כאן אזכור ראשוני לענין התשובה ובאותה נשימה מזכיר משה רבינו שהשם רחום וחנון ויקבל גם את החוטא הגדול. ברם, יש לצערינו אנשים שפורקים כל עול, וזה רק בגלל פרשנות שגויה שהם נותנים לסיטואציה שהם חווים, כשהולך להם קלף, אז השם גדול... אבל אם יחוו למשל, אובדן, חוסר, או תסריט שלא מתנהל על פי תכנונם, אז עבורם זו עילה להתנהג כמו גוי רחמנא לצלן. **היה איזה ראש ישיבה אחד**, שטס הרבה לחוץ לארץ כדי לאסוף כסף לישיבה. בשל ריבוי הטיסות העניקה לו חברת התעופה, צ'ופר, נסיעה במחלקת עסקים.

הוא טס במחלקת עסקים ולידו ישב יהודי בשם מוריס שכטר. אחרי ההמראה הגיע אליו הדיילת לאותו מוריס והגישה לו את ארוחתו שעליה היה כתוב 'בשר לבן'



מיד ראש הישיבה אמר לאותו מוריס 'הביאו לך בטעות בשר לבן' 'זו לא טעות, זה אני הזמנתי' נחרד ראש הישיבה ואמר לאותו יהודי 'אתה אולי לא יודע? אבל בשר לבן זה חזיר!' 'אני בהחלט יודע ואני הזמנתי את זה' 'אתה אולי לא יודע? בשר לבן האלוקים אוסר לאכול' 'נשמה טהורה, אני והאלוקים שלך, מזמן סיימנו ואם אתה רוצה? אני גם יכול להוכיח לך שאין אלוקים' 'אתה יכול להוכיח לי, בכבוד תוכיח'

ואז אותו מוריס שכטר הפשיל את שרוולו, והראה לראש הישיבה את המספר שקבל מהנאצים וספר, שהיה נשוי עם חמישה ילדים והנאצים הארורים רצחו את אשתו וארבעה מילדיו והוא נותר עם בנו בכורו בן ה-12. 'הרמתי עיני למרום ואמרתי "ריבוננו של עולם, כל עוד אני חי, גם הילד הזה יחיה! במחנות בתנאים הקשים, הייתי שומר עליו מכל משמר, כל בוקר כשהתעוררתי מיד הייתי אומר "מודה אני לפניך" כי ראיתי אנשים שכבר החזירו נשמתם לבורא ואני וילדי חיים ב"ה, ואחרי ששרדנו תקופה ארוכה, הגיעה העת שהרחנו כבר את הגאולה, האמריקאים כבר נכנסו והגרמנים ניסו עוד איכשהו להעביר אותנו ממקום למקום ומי שנפל, הם היו הורגים אותו, ובאחד הפעמים בני נפל ואמרתי לו קום כי הגיעה הגאולה ובני אמר שאין לו יותר כח וגם לי לא היה יותר כח, בשארית כוחותי הרמתי וסחבתי אותו בקושי רב, ולפתע החלו יריות לכל עבר והתחלנו לרוץ אל הלא נודע, אני רץ ורץ מבלי להסתכל אחורה, עד שנתקלתי בחייל אמריקאי שתפס אותי ואמר לי בשמחה, יהודי נצלת! שמחתי לשניה אבל פתאום קלטתי שאני לבד, היכן בני? והתחלתי לרוץ אחורה לחפש אחרי ו החייל האמריקאי אמר לי שאני משוגע להכנס לתוך התופת, הפכתי

חללים שנפלו כדי לנסות לזהות את הבן שלי ולא מצאתי אותו! וחייל אמריקאי נוסף שאל אותי מה אני מחפש? ואמרתי את בני והוא שאל איך הוא נראה? תארתי לו אותו והוא אמר בצער שהוא ראה חייל נאצי שירה בו!, אתה מבין עכשיו למה אין אלוקים, כי אם יש אלוקים, לא יכול להיות בעולם תסריט כזה אכזרי!, לכן מבחינתי כבר אין אלוקים' ראש הישיבה שמע את הדברים ואמר בלבו 'מה כבר אפשר לומר לאדם כזה? אי אפשר לשפוט אותו ואי אפשר לדבר איתו, רק נותר להתפלל עליו'.

עברו שלוש שנים וזה היה יום כיפורים, אצל האשכנזים נוהגים כשמוציאים ספר תורה שני ביום כיפור בבוקר, זה נקרא תפילת 'זכור' שבה מזכירים את נשמות הנפטרים, באותו רגע נזכר ראש הישיבה באותה שיחה עם אותו יהודי במטוס, נכנסה בו מועקה

והוא לא הבין מדוע? הוא יצא רגע קט לשאוף אויר, וכשיצא ראה בתוך תחנת אוטובוס יהודי מעשן סיגריות ביום כיפור ועוד בשכונה של חרדים... נגש אליו הרב ואמר 'יהודי, היום יום כיפור, עשה לי טובה אל תעשה את זה כאן, פה זה מקום ששומרים תורה ומצוות, זה לא מתאים כאן' אמר לו אותו יהודי 'אני לא יודע מה אתה רוצה ממני? אני נמצא כאן במלון, עשיתי הליכה קטנה להוריד את האוכל ועכשיו אני רוצה לעשן' פתאום הרב ראש הישיבה אמר לאותו יהודי 'אתה מוכר לי' הביט הרב בפניו ופתאום נזכר 'רגע, אתה אותו יהודי שהערתי לך שאתה אוכל בשר לבן' והרב הוסיף: 'ראה, אתה אולי לא תאמין לי, אבל אתה עלית לי פתאום במחשבה אחרי שלוש שנים ויצאתי החוצה ועכשיו אני רואה אותך, מה זה נראה לך סתם?' 'אתה רוצה לומר לי, שיצאת החוצה בגללי?' 'כן, אני לא יודע איך להסביר את זה? ופתאום גם אני חושב, תוך כדי שאני מדבר איתך, שהאשכנזים ביום כיפור מוציאים ספר תורה שני ומזכירים שמות של נפטרים, עשה לי טובה, בוא ותגיד את השם של הבן שלך'

'ראה כבוד הרב, אולי עברו שלוש שנים ואתה לא כל כך זוכר, אבל אני אמרתי לך, שאחרי שאבדתי את בני, מבחינתי אלוקים לא קיים, אז למה לבוא ולהזכיר את השם של הבן שלי?' 'טוב' אמר הרב 'לא בשבילך ולא בשביל האלוקים, לפחות בשביל הבן שלך, מה אכפת לך, לעשות רע אתה לא תוכל לעשות. אולי טוב יצא מזה, מי יודע?' הרב הצליח לנגוע כנראה בנקודה רגישה, כי האדם הזה הסכים ואמר 'אני בא' כשנכנס הרב, כבר סיימו עם הענין הזה של 'זכור' אבל הרב בקש מהם להוציא שוב את הספר החוצה. זה דבר לא מקובל, כנראה הגיע איזה אדמו"ר גדול ולכן הרב בקש להוציא שוב את הספר, חשבו כולם, אך גילו פתאום איזה אדם חילוני עם מכנס ג'נס שלושת רבעי ונעלי אצבע... רחוק מלהיות אדמו"ר... כולם הזדעזעו! אך אם הרב בקש אז עושים! הוציאו חזרה את הספר תורה ושאלו אותו 'מה שם בנך הנפטר?' אמר אותו יהודי 'מנחם בן מוריס'

ובשניה שאמר את שם בנו, חזן של הבית כנסת התמוטט! רצו אליו לטפל בו, ושאלו 'מה קרה לו?' והחזן קם התיישב ואמר לאותו יהודי 'אני מנחם בן מוריס... אני הבן שלך' אי אפשר לתאר את התפרצות השמחה בין האב לבנו והתברר שאותו חייל אמריקאי, טעה בזיהוי והודיע לאותו יהודי שבנו נהרג ע"י הנאצים, ואותו אבא, לקח את דבריו השגויים של החייל האמריקאי ופנה לדרך התועים בלשון המעטה, ואילו אותו בן ספר לאביו, שהוא היה בטוח שאביו נרצח ע"י הנאצים, ומשפחה אחת אמצה אותו ורשמה אותו למוסדות תורה והוא גדל בתורה, והיה מוערך בכל מקום בתורתו והרב כאן שם אותו להיות חזן בבית הכנסת כאן וחזן בישיבה.

אמר הרב לאותו אבא: 'אתה אמרת שאין אלוקים, אבל בלעדי השם, תסריט כזה לא יכול להתרחש! אני קבלתי מתנה לטוס בסמחלקת עסקים, פגשתי אותך שם והערתי לך, אתה לא יצאת לי מהראש גם אחרי שלוש שנים, קבלתי פתאום בראש מחשבות אודותיך, יצאתי החוצה ביום כיפור ואת מי אני פוגש? אותך! מנסה לשכנע אותך להכנס, שם פגשתי בבנך האובד שנמצא אצלי בישיבה ואני מיניתי אותו לחזן קבוע! זה לא יכול לקרות בלי אלוקים! צירוף מקרים שכאלו, לא יכולים לקרות לבד! הכל מסודר אצל השם בצורה הכי נכונה הכי טובה ובהשגחה, לא תמיד אנחנו זוכים לראות את זה, אבל חייבים להאמין בזה באמונה גמורה, שכל מה שהשם עושה, אין סתם ואין טעויות חלילה!

תלמיד של הרב גבע בן שושן, חלוני מתחזק, בא יום אחד לרב ואמר: 'אני רוצה להיות בן תורה' שמח הרב מאד והבחור מחולון אמר: 'כבוד הרב, עזבתי את העבודה, ארגנתי מזודה, תגיד לי לאן לבוא?' נחרד הרב בן שושן: 'מה זאת אומרת, למה עזבת את העבודה? זה לא עובד ככה' 'מה? אבל אני רוצה להיות תלמיד חכם, אני רוצה להיות בן תורה, תגיד לי לאן לבוא בבני ברק?' 'מתוק שלי, זה לא עובד ככה, זה תהליך, חכה, תמצא עבודה, תעבוד חצי יום, חצי יום תלמד תורה ובוא נראה מה ההמשך? צעד אחר צעד'

הבחור מחולון, נגש למחשב וחפש עבודה ומצא עבודה בתור אב בית עד השעה אחת ברמת אביב. הוא חתם על חוזה שהוא חייב לעבוד מינימום שנתיים. וכך שלב עבודה ולימוד תורה. אחרי חודש התקשר לרב גבע בן שושן ואמר לו שמאד כיף לו בישיבה, הוא לומד ומתענג, הוא נהנה כמו שלא נהנה כל חייו, לכן הוא מבקש מהרב שיתן לו אוקיי לעזוב את העבודה' 'לשיחה הזו חייכתי' אמר הרב, אבל עכשיו נותרה בעיה, כי מיועדינו חתם לשנתיים.

הוא הלך לאבי בעל הבית ואמר לו 'אבי, אני מבקש ממך סליחה, אני שקרתי, אבל לא רציתי לשקר, אני ממש מבקש סליחה, אני עוזב את העבודה, אל תשלם לי את המשכורת הראשונה, תשאיר אותה אצלי, אני רוצה להגשים את החלום שלי להיות בן תורה, אני רוצה לחזור בתשובה מלאה, אני רוצה להיות תלמיד חכם'

המשך מעבר לדף



מכונה גם דון יצחק אברבנל, משפחה שיחוסה עד דוד המלך. הוא נודע בפירושו על התורה והנביאים, היה פילוסוף, מדינאי ומנהיג היהודים בחצי האי האיברי, שמש כשר האוצר בממלכת פורטוגל והיה גם יועץ של מלכי נאפולי, קסטיליה, ואראגון ספרד וונציה באיטליה של ימינו.

המר"ן רבי יוסף קארו ומאוחר יותר גם החיד"א, שניהם כינו אותו 'הנשר הגדול' אותו כינוי שזכה לו הרמב"ם כ-300 שנה קודם לכן. ואכן אחד מספריו הוא פירוש למורה נבוכים של הרמב"ם.

עוד מספריו זכה פסח עם מאה שאלות על ההגדה וליל הסדר. ספר נוסף שחבר הוא נחלת אבות שהוא בעצם ביאור למסכת אבות. הוא כתב לא מעט ספרים בנושא גאולה ומשיח, ביאור על ספר דניאל לרבות אסטרונמיה ומדע להוכחות התורה.

הוא נולד בליסבון בירת פורטוגל בשנת 1437 למנינים ונפטר בגיל 71 בשנת 1508 בעיר פדובה באיטליה.

הוא סייע לפדיון של 250 שבויים יהודים במרוקו שנכבשה ע"י הפורטוגלים, הוא דאג לחסרונם במשך שנתיים.

כשגורשו יהודי ספרד בשנת 1492 למנינים, עבר גם הוא ומשפחתו לאיטליה ושמש כיועץ של המלך בנאפולי.

התמונה של יעקב ושל שני ההרואים בתאונה ונסעו לרב חיים קנייבסקי בבני ברק, אמרו לו: 'כבוד הרב, יש לנו בקהילה אדם אהוב, קוראים לו יעקב, ניצול שואה, שבגיל עשר ראה את שני הוריו נרצחים מול עיניו, איכשהו ניצל, גדל והתגלגל במשפחות אמנות, עד שהקים בית בישראל ויש לו אשה וחמישה ילדים, ב"ה הוא שומר הלכות, קלה כבחמורה, רצו לזרוק אותו מהבית, אחרי כן נסע עצוב והרג שני הולכי רגל, מה עושים כבוד הרב? איך אנחנו מצילים את האדם הזה?'

אמר להם הרב קנייבסקי: 'כזה צדיק ואין לו דירה? קודם כל תקנו לו דירה (בתקופה הזו דירה היתה עולה סביב 150 אלף ₪) אמרו לרב: 'דירה זה לא בעיה, הבן אדם הרג שני אנשים הוא שבור ולא יכול לתפקד, הוא לא יוצא מהחדר, הנה התמונות של שני המבוגרים ושל יעקב' ראה הרב קנייבסקי את התמונות ופניו נהפכו רציניות, הזיז את התמונות ואמר 'עמלק'

כעבור חודש וחצי הגיע אל יעקב אדם לבוש חליפה ועניבה ואמר לו שהחברה של הבית הכנסת ארגנו לו בית בלי משכנתה והוא המתווך של הדירה וצריך הוא לבוא איתו לקבל את הבית.



נסעו יעקב והמתווך אל הבית המיועד, כשנכנסו, ראה יעקב תמונה בסלון, זו היתה התמונה של שני האנשים שהרג בתאונה. יעקב נפל על הרצפה, כולו רועד, לא מוצא את נפשו, המתווך נתן לו כוס מים ושאל אותו 'מה קרה?' 'אלה, אני רצחתי אותם!', עכשיו אני בחזקת גמ רצחת וגם ירשת, אני לוקח להם את הבית! לא מגיע לי לחיות!'

אמר לו המתווך: מצאתי כאן בבית תמונה שלהם שהיו צעירים במדי אס, שלחתי את התמונה ליד ושם ונאמר לי שהם שני רוצחים שפלים נתעבים ממחנה טרבלינקה ואחרי המלחמה ברחו מצידי הנאצים והחליטו דווקא בישראל להסתתר ועד היום לא גילו שהם אס אס' אם לא היו נהרגים בתאונה, ולא היה צריך למכור את ביתם, מעולם לא היו מגלים אותם!!!

יעקב קם כולו מרוגש ואמר 'עכשיו נזכרתי, אלה השניים, ראיתי מול העיניים איך הם רוצחים את ההורים שלי', המעגל נסגר ב"ה ואנחנו ראינו איך הכל מדוד בשמים מידה כנגד מידה, כל אחד מקבל מה שמגיע לו. יעקב כמובן לא רצח אף אחד, משמים כינונו שיסטה ממסלולו וינקום את נקמת הוריו!!

להתענות יותר, לא תפילות ולא תעניות, נשאר לנו דבר אחד, בטחון כך בורא עולם, התלבשנו חם, באנו עם מעילים, סוודרים, מגפיים, כפפות, צעיפים וכל בגדי החורף שלנו, להראות לך בורא עולם, שאנחנו לא מתפללים שתוריד גשם, אנחנו בטוחים שאתה תוריד גשם, אין לנו אפילו ספק קטן בלבנו, אנחנו בטוחים שתוריד לנו גשם'

סיים להתפלל הרב וממש כשבאו לצאת את הציון, התקדירו השמים בעבים והחל לרדת גשם, זה לא היה גשם של טיפות או בינוני, גשם חזק שלא מפסיק לרגע, ובחזרתם הביתה, ראה אותם שוב הקצין הגוי ונפל על ברכיו של הרב ובקש סליחה. הרב תמחל לי, וואלה תמחל לי, הרב אמר מחול לך ורץ עם כולם כל אחד לביתו.

הגשם ירד במשך שלושה ימים רצופים ללא הפסקה! כשפסק הגשם שמע הרב דפיקות בדלת, כשפתח ראה שוב את אותו קצין גוי, ששוב נפל ונשק את רגלי הרב והתנצל, וואלה תמחל לי, וואלה תסלח לי, אתה איש אלוקים, אני עשיתי טעות וואלה תמחל לי' הקים אותו הרב גלאנטי והגוי הוסיף: 'גילית לי שיש אלוקים ואלוקי האמת הוא אצל היהודים, תגייר אותי בבקשה, הגוי הזה לא הרפה מהרב, עד אשר הרב גלאנטי גייר אותו והוא שמש אותו עד פטירתו בשנת 1689 למנינים, הוא נקבר במורדות הר הזיתים קרוב למעיין השילוח וכאמור היה הראשון עם התואר 'הראשון לציון''

לפני כחמישים שנה בעיר נתניה, ניצול שואה בשם יעקב, קבל הודעה מבעל הדירה שהוא משכיר ממנו, כי עליו לפנות את הדירה בתוך שבועיים. הוא הלך לתפילה עצוב והתפלל בבכי וזה לא נעלם מהנהלת בית הכנסת שפנו אליו ושאלו מה קרה? ספר להם שקבל הודעה לפנות את דירתו, הוא עם חמישה ילדים ואין לו לאן ללכת? 'נתפלל עליך' אמרו לו.

כשיצא מבית הכנסת נסע במכוניתו, לפניו היתה משאית דלק שנשפך ממנה דלק על הרצפה והוא החליק עם מכוניתו סטה למדרכה והרג שני אנשים מבוגרים בני 85 בעל ואשה. הוא הבין את שעשה והתמוטט! המשטרה עצרה אותו בתחילה ואח"כ שחררו אותו ועצרו את נהג משאית הדלק.

אבל יעקב היה שבור בבית, בדכאון, תריסים סגורים. אחרי חודש וחצי הגיעו לביתו הנהלת בית הכנסת, אשתו אמרה להם שהוא בדכאון ולא יוצא אפילו מהחדר! חלונות סגורים הילדים מוזנחים! כשראו אותו אמרו לו: 'יעקב בוא לבית הכנסת' ויעקב השיב להם 'אני רצחתי שני אנשים, לא מגיע לי לחיות' ועד בית הכנסת לקחו את

המשך מדף קודם

אמר לו אבי בעל הבית: 'אתה רוצה להיות תלמיד חכם? אתה רוצה להיות בן תורה? כן' השיב אותו בחור ואבי אמר לו: 'לא רק שאני הולך לשלם לך את המשכורת הראשונה שלך במלוואה, אני יודע את פרטי הבנק שלך, אני הולך לשלם לך בכל 10 בחודש משכורת, כאילו אתה עובד אצלי, במשך ששה חודשים, אתה תשב תלמד תורה ותתפלל להצלחת הילדים שלי ולהצלחת אשתי' הבחור המום קפא על מקומו מרוב ההלם ועוד לא הספיק לומר תודה ואבי אמר לו 'לאיזה מקום אתה הולך ללמוד בבני ברק? באיזו ישיבה?' אמר לו אותו בחור את שם הישיבה ואבי התקשר לראש הישיבה ודבר איתו וכשנתק, שאל אותו הבחור 'מאיפה אתה מכיר את הישיבה הזו?' ענה לו אבי 'זו ישיבה שאני מחזיק והתורם העקרי שלה...' וראינו איך השם מסובב דברים וכשרואים רצון עז של מישוה משמים, לא יקפחו שכרו תרתי משמע.

לפני כ-348 שנה בזמן הראשון לציון הרב משה גלאנטי זצ"ל, בשנת 1677 היה חורף שחון מאין כמותו, לא ירדו גשמים וכבר הגיע הקיץ והבצורת היתה קשה מנשוא, המושל העותמאני האשים את היהודים ואמר לרב גלאנטי, שהיהודים תמיד גאים באלוקים שהוא כל יכול, על כן הוא נותן להם שלושה ימים להתפלל לאלוקים, ואם אחרי שלושה ימים אלו לא ירד גשם, יגורשו כל היהודים מירושלים.

הרב משה גלאנטי כנס את כל היהודים ובקש מהם, כמו שאמרה אסתר 'צומו עליי שלושת ימים' וביום השלישי בקש מכל היהודים ללבוש מגפיים, מעילים, צעיפים, כפפות, כמו בשיא החורף. וכשכולם היו לבושים כך, בבגדי חורף, צעדו כל היהודים אחרי הרב, כשהיעד היה קבר שמעון הצדיק.



בדרך ראה אותם איזה קצין גוי והתחיל לצחוק, כי זה נראה מראה מאד מוזר, וכששאל את הרב 'מה זו התחפושת הזו?' השיב לו הרב גלאנטי שעוד מעט ירד גשם ואותו קצין גוי התעצבן מהתשובה וסטר בפניו של הרב גלאנטי.

הרב לא הגיב והמשיך בדרך, תולה ארץ על בלימה, כשהגיעו לקבר שמעון הצדיק, נפל הרב על ברכיו ואמר: 'הקב"ה, אין לנו כבר לא תפילות, אנחנו לא רוצים להתפלל, לא רוצים גם

העלון לזיווג הגוי לרות הודיה ורינה ומשיח בני אלנה לאה ולשרית בת חנה וליוסף וחביבת בני יענה וללאה בת אהובה ולדנה בת הילית **ולרפואת** הרב דב הכהן קוק בן שושנה ורחל בת חבובה ומשה בן אסתר ואביבת בת רחל ודודתן אלחנן בן רחל ויחזקאל ידידיה בן נחמה שיינדל וחביבה בת נעימה ורונן בן שושנה ור' יהודה בן אסתר **ולעילוי נשמת** שמואל בן שרה וצאלח בן מרים וזוהבה בת זכיה וסימי בת מרים וציון בן רחמים ומנחם חנה ויעקב בן רותי ולאה בת רבקה ויעקב בן חנום ואדיר בן לאה ודליה בת חבובה וברוך בן חבובה ויהודה בן חבובה וזכי בן חנה ואסתר פריידיה בת פאבל ולאה בת דבורה.